

Pet?fi és az aludttej

2012 augusztus 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Jó másfél száz évvel ezel?tt járt Pet?fi Somosk? és Salgó várában – ezt Úti jegyzetek cím? remek prózai m?véb?l tudjuk. Ha ma itt járna, nagyon ideges lenne, és soha nem értené meg azt az abszurd helyzetet, hogy Somosk? falu Magyarországhoz, a falu szélén álló vár, amely kerítéssel van elválasztva, már Szlovákiához tartozik. Nagy táblák figyelmeztetnek, hogy ez a kerítés az országhatár, s aki meg akarja nézni a várat, annak útlevélre lesz szüksége. Ott álltam a kerítésnél a vár alatt, és csak akkor léptem át gyanakodva, amikor egy – honnan kerültek ide? – ír és egy angol úr is elindult fölfelé.
A látvány valóban felemel? volt: álmodozásra (versírásra!) késztet? táj, ez így igaz. Én télen jártam ott, Pet?fi nyáron. A Barkó vidékr?l, Várgedér?l és Vecsekl?r?l jött ide, Hajnácsk? várát is érintve. Élményeit így örökítette meg az Úti jegyzetekben: „Somosk? nem nagy vár volt, nem is nagy hegyen fekszik… de bámultam építését, mely gyönyör? öt-, hat-, hétszög? kövekb?l van. Oldalában elszórva hevernek a hasonnev? falu házai, melynek lakói csaknem idillikus életet élnek még. Amint lejöttünk a várról a faluba, egy parasztasszony házához hitt bennünket, s ott – fölszólítatlanul – jól tartott édes és aludttejjel. Nagy nehezen bírtuk rávenni, hogy pénzt fogadjon el. A jó emberek!
Ide Salgó egyórányira esik. Azt beszélték e faluban, hogy mikor Salgón a török volt, innen a somosk?i várból oda l?ttek a magyarok, s egy töröknek, ki evett, éppen a kanalat l?tték ki kezéb?l… mire a pogányok nyakra-f?re elinaltak Salgóról s a mai napig sem tértek vissza. Hol van oly merész képzelet? költ?, mint a nép?
Jó, hogy vezet?t fogadtunk Somosk?r?l Salgóra, mert tán föl sem találtunk volna e várra. Oly rendkívüli helyen fekszik, hogy gondolatnak is ?rült volt oda építeni. Környékezi rengeteg erd?, bükk, cser, tölgy s egyéb fákból. A hegy teteje óriási gránitszikla, s e fölött állott a vár, melynek most már kevés maradványa van. A legmagasabb fal mintegy kétöles. Talán nem volt Magyarországban vár, mely oly közel szomszédja lett volna a csillagoknak, mint Salgó. Sokáig ültem romjai legfels? csúcsán; tekintetem mérföldköveken, lelkem századokon túl barangolt.”
A Salgóról, évszázadokon átlépve, a következ? év tavaszán Dömsödön írt egy hosszabb költeményt. A költemény elején ugyanarról szól, amit az Úti jegyzetekben is leírt: közel van ez a vár az éghez, de „századok dönt? lábai / Elgázolták rég a vár tornyait. / Bel?lök egy-két csonka fal maradt, melly / Szomorkásan tölti idejét…”
Ma is romos, de mintha nem lenne bánatos, mert így, félig összerogyottan is nem várt büszkeséget sugároz felénk. Talán csak azért, mert Pet?fire emlékezik és emlékeztet.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló